

ממי בואה

מבאר משנתם של רבותינו הקדושים

גיליון רנ"ה ♦ פר' פינחס תשפ"ד

קדוה קדישא
פרמיטלאן
בנשיאות כ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א

מן הבאר הזוא

מעשה ומדרש מתורת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ההתבוננות להבדיל בין טוב לרע

הכל ולהשליך לתוך הים, ויגשו אנשי המכס לתבוע ממונם ושכר הוצאותיהם שנגרם להם על ידו לשלם לפועלים, אך בידו לא נשאר מאומה לשלם להם ויתחילו להכותו מכות נוראות, וילך משם לביתו אבל וחפוי ראש, שלא די שעמלו היה לריק ולחינם עוד נשאר חייב בהוצאות ומעתה יראה צער בני ביתו, ומתוך שברון לב ועגמת נפש נשכב על מיטתו וישן, וכך ישן שעה ושתיים עד שנתאושש קימעא מכל מה שעבר עליו. בקומו משנתו ראה את כל בני ביתו סביב לו כשהם לבושים בבגדים נאים ומכובדים, והמה צוהלים ושמחים וגם השולחן ערוך ומוכן עליו מכל טוב, ויפלא בעיניו, ויענו ויאמרו לו כי כאשר נדרם על מטתו החלו הם מפשפשים בבגדיו אולי ימצאו איזה מטבע שיוכלו לקנות דבר מה לאכול והנה מצאו בכיס בגדו קופסא טבק מזהב ומשובץ כולו ביהלומים ובאבני חן יקרות, וילכו אצל אומן אשר העיד כי היא שוה ערך רב, ובמענות הללו אשר קיבלו עבורה רכשו בגדים להלביש לכל בני הבית וגם לערוך שולחן, ולא עוד אלא שיש בהם כדי להתפרנס ברווח למשך כמה שנים. כשמעו זאת, החל לבכות במר נפש ויאמר הן כמה אבנים כאלו היו שם בזול וברוב בערותי מכרתי הכל בשביל בשר שאין בו שום ערך.

והנמשל מובן מאליו, כי האדם נשלח לעולם הזה לקנות מצוות ומעשים טובים, שאין מהם בנמצא בביתו בעולם הבא, ואילו כאן נמצא בזול ובשפע. והנה כאשר בא לעולם הזה רואה כי ישנם תאוות בשריות המושכות הלב עד שנמשך אחריהם וטועה לחשוב כי הם יקר המציאות. וכאשר חולפים השנים עד אשר מגיע זמן יציאתו מן העולם, אז מביאים אותו לפני בית דין של מעלה למשפט על כל מעשיו בעולם הזה, וכיון שרואים מה שקנה בשר המסריח מיד אוחזים בו שני מלאכי חבלה ומוליכים אותו לגהינם ומכים אותו על שהעז להסריח במעשיו הרעים. והנה לפתע נכנסים שני מלאכים טובים ומושכים אותו ומביאים אותו לגן עדן להנות עם הצדיקים, והוא עומד ומשתומם ושואל על מה יגיע לו גן עדן. אומרים לו כי בהיותו בעולם הזה השפל ארע פעם שחשב לצאת לעבודתו, והנה שמע כי בבית המדרש אומרים ברכו ואמן יהא שמיה רבא והוא נכנס לענות עמהם. וכן פעם אחרי עבודתו כשהיה עיף, נזכר כי יש שיעור קבוע בדף היומי, ובמקום לילך לביתו הלך ונתיישב

יפקוד ה' אלהי הרוחות לכל בשר איש על העדה וגו' (כו, טו).
לבאר אומרו 'אלהי הרוחות', ויותר היה לו לומר אלהי השמים, או אלהי אברהם יצחק ויעקב.

הנראה בזה על פי משלו של הגה"ק בעל חפץ חיים זיע"א לאדם עני שפרנסתו היתה מצויה לו בדוחק גדול מאוד ובביתו אין לחם לתת לפי הטף, ויהי כי ארכו הימים לא היה יכול לראות בצער בניו ובני ביתו גמר בדעתו להפליג למדינה רחוקה ושם ינסה את מזלו אולי יקרה ויצליח, אז יבוא לביתו ברוב עשרו ויתן טרף לביתו, ואם ח"ו לא יתמזל מזלו אף שם, הרי שהוא ביש מזל, ואזי ישאר שם ולכל הפחות לא יראה בגווע בניו. ויעש כמחשבתו ויצא לדרך הרחוקה שארכה כמה שבועות עד כי בא אל מחוז חפצו. בהגיעו לשם ראה והנה המקום ההוא שונה לגמרי מעיר מולדתו, כי הדברים החשובים ויקרי הערך בביתו, דוגמת אבנים טובות ומרגליות, כאן הם פשוטים ומצויים ואין להם ערך. ואילו בשר בהמה, אשר במולדתו הוא זול, כאן הוא יקר המציאות.

וילך ויקנה חלקת אדמה, והנה היא מלאה באבנים טובות ומרגליות ואבני חן משובצות, והנה דרך כוכבו ויתחיל לעסוק במסחר ויהי איש מצליח. כך חלפו השנים עד שלושים שנה, עד שנעשה עשיר גדול, ויחליט בדעתו כי כבר הגיעה העת לשוב לביתו, אך כיון ששהה שם

שנים רבות כל כך, שכח כי אף שבמקום ההוא יהיו האבנים הטובות בזול ובשפע הרי שבביתו הם יקרי המציאות, ולהיפך מה שיקר כאן כבשר ומיני משמנים, בביתו הוא נמצא בשפע ובזול, לכן טרם החל שב לביתו, הלך ומכר כל אבניו שצבר וילך ויקנה בדמים מרובים בשר בהמה ועוף שיחיה בהם בני ביתו, ויקח קופסאות וימלא בהם הבשר ההוא, ויטעון את קרקעית הספינה, ויעלה לשוב אל ארץ מולדתו, וכך נסעו כמה שבועות, עד שהגיע לביתו וימצא בני משפחתו שהם עטופים ברעב ומראיהם צנומים ומצומקים ולבושיהם קרועים ובלואים, וישמחו לקראתו, ויצפו לראות מה קנה שם והביא להם. עודם מדברים עמו וילך אל המכס לבקש כל מסעיו, אך בבואם להוציאו מן הספינה עלה ריח רע של סירחון מן הבשר שמחמת החום ורוב הימים הבאיש עד שלא יכלו לעמוד שם, והיו מוכרחים לשכור פועלים שיאותרו להוציא ולפנות משם

”
ויגשו אנשי המכס לתבוע
ממונם ושכר הוצאותיהם
שנגרם להם על ידו לשלם
לפועלים, אך בידו לא נשאר
מאומה לשלם להם ויתחילו
להכותו מכות נוראות, וילך
משם לביתו אבל וחפוי ראש

פניני באר לחי

פניני קודש מתורת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בגמרא (חגיגה כז.) בזמן שביית המקדש קיים מזבח מכפר על אדם עכשיו שלחנו של אדם מכפר עליו, עד כאן.

ובזה יתפרש כוונת הכתוב 'ואמרת להם זה האשה' שהתפילה היא במקום קרבן על דרך 'ונשלמה פרים שפתינו' (הושע יד, ג). אך מה שלא השלימו בתפילה על ידי האמירה, אזי 'את קרבני לחמי לאשי' זאת יש להשלים בעת הסעודה.

שולחן הטהור תשנ"ח

עולת שבת בשבתו וגו' (כח, י).

יש לומר על פי דברי האור החיים הקדוש [פרשת בראשית (ב, ג)] שבעת בריאת העולם לא הכניס השי"ת כח בבריאה כי אם שיתקיים ששה ימים בלבד, ובכל שבוע כאשר בא יום השבת, אזי בכח קדושת השבת נשפע כח בבריאה להיות לה קיום למשך ששה ימים נוספים, עיי"ש.

וזהו שאמר הכתוב 'עולת שבת בשבתו' שבזכות שבת זו יש עוד שבת הבאה, כי על ידי שבת זו נמשך ונשפע קיום לעולם למשך עוד ששה ימים הבאים אחריו, ועל ידי אותם ששת ימים מגיע ובא עוד שבת, נמצא כי בזכות שבת אחת באה עוד שבת הבאה.

שולחן הטהור תשס"ב

כי מה שלא הספיק לתקן ולפעול בתפילתו הרי הוא משלים בעת הסעודה, עד כאן. ובאמת הענין מבואר כבר

תורת רבותינו

פנמיין קדישין מרבוה"ק

לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום (כה, יב).

תיבת 'אמור' הוא מיותר לכאורה, אך יבואר שמי שעשה איזה מצוה שמגיע לו שכר או שיש לאדם איזו הבטחה מצדיק אחד, אזי צריך להיות גם כן אצל צדיק הדור שיסכים על ידו לזה השכר או לזו ההבטחה.

וכאן שפנחס עשה דבר גדול ובדין הוא שיטול שכרו, אך משה היה צריך להסכים, ואמר הקב"ה למשה לכן 'אמור' אתה להסכים ואז 'הנני נתן את בריתי שלום'.

דברי מאיר

חנוך משפחת החנוכי (כו, ה). בהקדם מה שכתב בכלי יקר טעם שחתם השי"ת בכל משפחה בישראל בשם 'יה' דייקא, כי באשה יש ה"א נוסף על האיש, ובאיש יש יו"ד נוסף על האשה, לכן חתם בשם זה, עיי"ש.

ויש לומר כי שם 'חנוך' הוא מלשון חינוך, ולזה נקבע הה"א בתחילה, כי רומז לאשה כנזכר, ועיקר החינוך תלוי באם. אמנם גם אחר כל פעולות החינוך צריך לזכור שעם כל העשייה וההשתדלות, עדיין העיקר הוא סיעתא דשמיא, ולזה נקבע 'יה' בזה, כי העיקר שצריך לבקש מאת השי"ת שיגדלו הנערים בדרך הטוב והישר.

חקל תפוחין קדישין תשע"ג

צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי וגו' ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה' (כח, ב-ג).

בהקדם דברי כ"ק זקני הרבי ר' מרדכי זיע"א שפירש 'את קרבני לחמי לאשי', 'את קרבני' בזמן הזה שאין בית המקדש קיים, ואין מקריבין קרבנות על גבי המזבח, איך נוכל להביא קרבן להשי"ת. זהו על ידי 'לחמי לאשי' על ידי נתינת לחם לאישי ישראל. עכתדה"ק.

גם נקדים מה שהיה מרגלא בפומיה דכ"ק אאמו"ר ציס"ע זצוקללה"ה זיע"א

זכרון קדוש

טובות זכרונות מגבוי הקודש

כ"ק מרן אדמו"ר ציס"ע זיע"א (מב)

גם זאת הנהגתי בעצמי, כי בביתנו היו מדברים לכ"ק אאמו"ר בלשון נוכח, 'אתה', ואילו אני הייתי אומר מדבר בלשון נסתר - בלשון כבוד, 'טאטע'. וגם את זאת לא אמר לי שום אחד, רק הבנתי לבד.

כשכבר צריך לומר, טויג נישט...

(מיטאג טיש כי תשא תשס"ט)

כ"ק אאמו"ר ציס"ע זצוקללה"ה זיע"א אהבני ביותר. וכמדומה שאחד הטעמים לזה הוא כיון שלא היה צריך לומר לי מה נכון וראוי לעשות, כי מעצמי הבנתי הדברים. על דרך משל, מימי לא הראיתי אחורי לכ"ק אאמו"ר, רק תמיד בצאתי מעמו הייתי יוצא לפני קדמה אליו. שום אחד לא הורה לי על הנהגה זו, וגם לא היה לי אצל מי לראות הנהגה זו, אך מעצמי נהגתי כן.

באר הפרזה שרים

סיפורי קודש מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פינחס זה אליהו (פדר"א מו).

הקריאה בשבת קודש פרשת פינחס - הוא אליהו, מעורר להביא בזה מדברי אלקים חיים על איש אשר פקיד על כל בשורות טובות ועל ידו תצליחנו בתורה

זוכה, ורק היה דואג חס וחלילה כל יחשדוהו שידוע ללמוד. הרבי ר' זושא היה ענוותן כהלל.

ויתן לך וארא תשע"ז

יסוד חיינו הוא 'תמים תהיה עם ה' אלהיך', היסוד של היהדות הוא א"ב. אחד מגדולי האדמו"רים אמר פעם שאין אמת גדולה מחסידות, כידוע (ששאל אותו אחד אודות איזה פירוש שאמר בדרך החסידות, רבי זהו על פי חסידות, ומהו על פי אמת. נענה הרבי ואמר לו, וכי יש לך אמת גדולה מחסידות). בפיוט אליהו הנביא אנו מבקשים 'תצליחנו על ידו בתורה', היום עלה בדעתי כי ראשי תיבות אליהו הנביא תצליחנו על ידו ב'תורה בגימטריה 'חסידות', כי החסידות הוא יד לכלי הזה הנקרא תורה, איך לעבוד את השי"ת, איך לקיים את רצונו יתברך, איך שתשפיע התורה עליו 'ועשיתם אותם' שלא די שיעשו את המצוות אלא שהמצוות יעשו ויתקנו אתכם וישלימו אתכם, שעל ידי החסידות אפשר להשיג לרצות ולחשוך ללמוד תורה, על ידי חסידות אפשר להשיג ללמוד על מנת ללמוד, ללמוד על מנת לשמור ולעשות ולקיים, וגם לקיים בפועל. כ"ק אאמו"ר ציס"ע זצוקללה"ה זיע"א היה אומר, וכי ביקשתי ממכם להיות רבנים, ביקשתי ממכם שתלמדו כדי שתדעו מהי שאלה, עד כאן. וכמו שכתב הגה"ק הרבי ר' יהונתן אייבשיץ זיע"א ביערות דבש שאם אין לומדים הלכות שבת לא ימלט שלא יעברו על איסורי שבת. אם אין לומדים אין יודעים מה מותר ומה אסור, ואין יודעים אפילו מהי שאלה אם מותר או אסור.

ויתן לך בחקתי תשע"ח

זקה"ק אדמו"ה זיע"א סיפר [ואיני יודע מהיכן לקח מקור הסיפור] מעשה ביהודי עשיר שהיה בעל צדקה גדול, והיה הסדר שהיו באין אצלו עניים והיה שם חדר שהיו מוכנים שם מלבושים לפי מדות, והיו נותנים לעני מלבושים לפי מדתו והיו לוקחים את מלבושיו ומנקים אותם ומכבסים אותם ומתקנים הקרעים, וביני לביני היו מאכילים אותו מכל טוב, ואחר הסעודה היה נשאר במלבושים הנאים והיו נותנים לו גם הבגדים הישנים מתוקנים ונקיים, וחוף מזה היה בעל הבית מצרף לו מתנת יד. וכך היה נוהג שנים רבות. בשמים נעשה רעש גדול ממעשי איש החסד הזה, ורצו ליתן לו במתנה השנות ומדריגות גדולות. בא השטן ואמר הלא אין ראוי שיתנו לאדם מתנה בלא שינסו אותו אם באמת הוא נותן בלב שלם, על כן חפץ הוא לנסותו, אמרו לו אמנם כן שצריך לנסותו, אבל לא אתה תעשה זאת, כי אם אליהו הנביא. בא אליהו בדמות הלך עני נתדפק על דלתו בית העשיר ונכנס ועשו לו ככל הנוכר לעיל, שקראו לו לחדר אשר תלו שם מלבושים כמדות שונות והלבשו אותו בגדים חדשים ולקחו ממנו הישנים ושלחו אותו לסעוד את לבו, אחר הסעודה נתנו לו את בגדיו הישנים והם נקיים ומכובסים ומתוקנים, ועוד הוסיף בעל הבית ליתן לו נתינה הגונה. יצא אליהו, וכעבור כמה רגעים שב בדמות אותו עני, ובגדיו מלוכלכים וקרועים ואין ניכר עליהם כלל שהיו נקיים ומכובסים ושלמים, ושבו ונתנו לו הכל כבראשונה ולא אמרו לו מאומה, וכה עשה מן הבוקר עד הלילה. והיה לעת ערב, בפעם האחרונה שנכנס אליהו אל הבית, שאל את בעל הבית הלא בוודאי הנך מכירני, ויודע שמן הבוקר ועד עתה נכנסתי שוב ושוב, ואיך לא אמרת לי מאומה. נענה בעל הבית ואמר לו, אומר לך האמת שעוד פעם אחת הייתי נותן לך ולא יותר, והוציא דף ובו היה מצויין כל פעם שנכנס, וכיון שאמר חז"ל (ספרי ראה, סד) על הפסוק (דברים טו, ט) 'נתון נתן' אפילו מאה פעמים, ואתה כבר היית תשעים ותשע פעמים, עוד פעם

המשך בעמ' ד'

בחודש אדר חל יומא דהלולא של הגה"ק החיד"א זיע"א, כ"א בו. החיד"א נמנה גם בין תלמידיו של האור החיים הקדוש זיע"א. פעם אחת היה בשבת אצל האור החיים הקדוש, ואחר סעודה שלישית פנה לשוב לביתו, אמנם כיון שירדו גשמים חזקים ולא היה שייך להמשיך בדרך, לכן שב על עקבותיו לשוב לבית האור החיים הקדוש. כאשר בא לשם ראה כי הדלת נעולה, ואחר שנקש על הדלת זמן רב פתח לו האור החיים הקדוש את הדלת ואמר לו שמחוייב הוא להתנצל לפניו על שלא פתח לו הדלת, אבל מה יעשה שאלהו הנביא היה אצלו. בתוך הדברים שאמר אליהו הנביא לאור החיים הקדוש, אמר לו ש'מזמור שיר ליום השבת' צריך לאמר מעומד.

ויתן לך צו תשע"ז

ויתרוצצו הבנים בקרבה (כה, כב). ברש"י, רבותינו דרשוהו לשון ריצה, כשהיתה עוברת על פתחי תורה של שם ועבר יעקב רץ ומפרכס לצאת עוברת על פתחי עבודת אלילים עשו מפרכס לצאת, עד כאן. והקושיא נודעת מה טעם היה יעקב רץ ומפרכס לצאת, הלא בהיותו במועי אמו היה יושב ולומד עם המלאך כל התורה כולה, ומה לו לצאת לעולם השפל הזה.

והנראה על פי העובדא שאלהו הנביא התאונן בפני הרה"ק הרבי ר' אלימלך זיע"א אודות זקה"ק הרבי ר' ארון לייב הגדול זיע"א ששילחו מעל פניו ולא הסכים ללמוד עמו, והטעם לזה היה כיון שהיה זקה"ק חפץ לעמול ולהתייגע על תורתו ולא לקבלה מפי אליהו בלא יגיעה. וזה הטעם שהיה יעקב מפרכס לצאת לבית המדרש, כי לא חפץ בתורה אשר לומד עם המלאך, כי אם בתורה אשר יש בה יגיעה ועמל.

מיטאג טיש תולדות תשע"ח

כ"ק אאמו"ר ציס"ע זצוקללה"ה זיע"א היה מספר, [וכבר חזרנו על זה כמה וכמה פעמים], כי הגה בימים ההם היתה ההתנגדות לחסידות גדולה מאוד כידוע, והרה"ק הרבי ר' זושא זיע"א היה מסתיר גדלותו בתורה והיה ידוע בפי כל שאינו יודע ללמוד. פעם אחת התאספו רבני הקהילות וכלי קודש עבור צורכי ציבור, וסיכמו ביניהם כמה מגדולי המתנגדים שבתוך האסיפה ידברו מאיזה תוס' מוקשה, וכאשר יכנס הרבי ר' זושא ישאלוהו גם כן למוצא פיו בענין התוס' הזה, וכיון שאינו יודע ללמוד ובוודאי לא ידע מה המדובר כך יתגלה לעין כל שהחסידים אינם יודעים ללמוד. קראו להרבי ר' זושא להאסיפה, ויצא לדרכו, בהיותו על הדרכים פגש אותו אליהו הנביא ושאל אותו לאן פניו מועדות, אמר לו שהולך לאסיפת הרבנים, אמר לו אליהו הלא ידברו שם מענין תוס' פלוני, על כן בוא ואלמד עמך התוס' ואומר לך מה ישאלו ויקשו שם ומהו התירוץ הנכון על זה, וכן עשו. כאשר הגיע הרבי ר' זושא להאסיפה החלו הרבנים הנ"ל לדבר מהתוס' הזה ולהקשות קושיות, ובתוך כך שאלו את הרבי ר' זושא מה יש לו לומר על התוס' הזה ואיך הוא מבין דבריהם, והרבי ר' זושא נענה להם וביאר להם דברי התוס' שפתיים ישק. המה ראו ושמעו כן תמהו, הלא גלוי וידוע לכל שהרבי ר' זושא אינו למדן וידען [שהיה היה נסתר הסתר בתוך הסתר], ואיך ידע לבאר להם דברי התוס'. בראות הרבי ר' זושא כך אמר להם, אל תעלו בדעתכם כי מעצמי ידעתי תירוץ על דברי התוס', אלא שבדרכי לכאן פגשתי את אליהו הנביא, והוא אשר גילה לי התירוץ על התוס' הזה.

וכ"ק אאמו"ר היה מתחייך ומפטייר, הרבי ר' זושא לא עלה בדעתו שמדריגה נפלאה היא שרואה את אליהו הנביא ולומד עמו, ולא כל אדם

באר חפרה שרים

סיפורי קודש מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מן הבאר ההיא

מעשה ומדרש מפורסם כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

המשך מעמ' א'

ללמוד עמהם, ועבור זה בא על שכרו לישב קצת בגן עדן. והנה האדם בשמעו זאת מתייפח בבכי מר וצועק, אוי לי כי ברוב אוולתי שגיתי, כי כמה מצוות כאלו יכלתי להשיג ולא ידעתי להשיג ערכה כי רב, ועתה מה אעשה כי אין לי במה לחיות נפשי העלובה, רחמנא לצלן.

ואין הדבר תלוי כי אם במעט התבוננות, כי בקצת התבוננות אפשר לקנות עולם הזה ועולם הבא, ומאידך אם אין מתבוננים אפשר לאבד שני עולמות. והוא כדוגמת בעל עגלה אפילו יהיה מוכשר ביותר להנהיג העגלה, ברגע קטן שיסיח דעתו ולא יתבונן יוכל לגרום לעצמו אסון נורא, והחי יתן אל לבו להוסיף על מצוות עוד בימי חלדו על האדמה כי רק הם המלווים לו לאדם לעוה"ב וכמה חשובים הם שם.

וזהו שאמר הכתוב 'פקוד ה' אלהי הרוחות לכל בשר איש על העדה', 'פקוד' לשון חסרון כדכתיב (שמואל א, כ, כה) 'ויפקד מקום דוד', וזהו 'פקוד ה' פירוש אם האדם יסיח דעתו וישכח מה', ובבואו לעולם הזה יתעסק בתאוות ובראיות אסורות. אזי 'אלהי' כאשר יבוא לבית דין של מעלה ויעמוד לדין, אזי 'הרוחות לכל בשר' שידמה לאותו אחד שקנה בשר המסריח ועושה ריח רע. לכן הכתוב מזהיר את האדם בעודו 'איש' על האדמה, 'על העדה' אותיות 'הדעה', פירוש שיתבונן יפה ויבדיל בין טוב לרע ובין שיש בו חשיבות לאשר אין בו חשיבות, ויזכור לקנות אך ורק מרגליות טובות הם המצוות שהם יקרים למעלה, ואז יזכה לשבת בגן עדן עם הצדיקים. (רעוא דרעוין תשנ"ח)

המשך מעמ' ג'

ביאת אליהו, יבוא אליהו ויבשרנו, ואז יהיה 'לעשות כרצון איש' שנוכל כולנו לעשות את רצונו יתברך.

משתה היין תש"פ

בברכת המזון אנו אומרים 'הרחמן הוא ישלח לנו ברכה מרובה בבית הזה וכו' הרחמן הוא ישלח לנו את אליהו הנביא' ולכאורה אינו מן הנימוס שיאחרו לבקש את ביאת אליהו הנביא המלאך המבשר לסוף הבקשות אחר שכבר ביקשנו ברכה מרובה עבור עצמנו, הלא היה יותר ראוי לבקש מקודם על הגאולה ורק אחר זה לבקש ברכה מרובה בבית הזה. אך יש לומר כי הנה אליהו הנביא דרכו לבוא תמיד בעת שמחה, בעת בריאות ובשאר שמחות, ועל כן אנו מבקשים מקודם 'הרחמן הוא ישלח לנו ברכה מרובה' וכאשר תשרה הברכה בביתנו וירבו השמחות, אז ממילא יבוא אליהו הנביא.

חקל תפוחין קדישין תש"פ

וכבר נודע המעשה שהיה בזק"ה הרבי ר' ארון לייב הגדול זיע"א שפעם אחת נחלתה זוגתו זקנת הרבנית יענטא וביקשה לנסוע עמו אל הרה"ק הרבי ר' אלימלך זיע"א כדי שירפא אותה. אבל זקה"ק לא חפץ כל כך, באומרו הלא העולם אומר על הרבי ר' אלימלך שבהיטו על פני אדם הוא רואה את כל העבירות שעבר, ואיך אשא פני לנסוע אליו ויראה את כל עוונותי. כאשר הרבתי להפציר, הסכים זקה"ק ונסע לליז'ענסק. וכדבריו כן היה, שהביט הרבי ר' אלימלך על פניו ואמר לו שהוא רואה על מצחו רושם של ג' עבירות חמורות עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים. נענה ואמר לה, הנה תראי אשר צדקו דברי שיראה הרבי את עוונותי. אחר כך ביקש זקה"ק מהרבי ר' אלימלך שיפרט לו איזה מעשים נחשבו לו לג' עבירות חמורות, אמר לו, בהיותך בן שנתיים ימים הגישו לך אוכל ולא רצית ועל כן זרקת הקערה בכעסך, והרי כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה (זוה"ק ח"א כו, ב). גלוי עריות הוא שבילדותו נגע באמו בעת שהניקתו. ושפיכות דמים הוא כי אליהו הנביא ביקש ללמוד עמו, ולא הסכים.

אחר הדברים האלה שאלו הרבי ר' אלימלך למטרת בואם, נענה ואמר שהרבנית צריכה לרפואה. צוה הרבי ר' אלימלך שייביאו גארטל ויאחזנו הוא בצד אחד, ותאחו הרבנית בצד השני, ויעשו כן. כעבור רגעים אחדים שאל הרבי ר' אלימלך את זקנת הרבנית אם הוטב לה, ותאמר לא. כשחלפו עוד איזה רגעים חזר הרבי ר' אלימלך ושאל אותה אם הוטב לה, ותען בחיוב. אחר כך שאל אותה זקה"ק אם באמת לא הוטב לה תיכף ברגע הראשון, נענתה ואמרה, בוודאי הוטב לי, אבל לא חפצתי להפסיד עוד רגע אחד שאוכל להחזיק הגארטל שאוחז בו הרבי ר' אלימלך, עד כאן העובדא בקיצור.

עתיקא קדישא מטו"מ תשפ"ג

אחת הייתי נותן לך ולא יותר. כששמע אליהו את דבריו, נתגלה לו ואמר לו תדע שאני אליהו הנביא ושלחו אותי מן השמים לנסותך, וכיון שעמדת בנסיון אלמדך ואגלה לך מדרגות והשגות נפלאות, ולימדו.

סיים זקה"ק את דבר המעשה, ואמר, שכך צריך כל אחד להתנהג בהכנסת אורחים וצדקה, ואם יתנהג כל יהודי באופן הזה ויקבל כל אורח וכל עני כמו שהוא אליהו הנביא או אחד מל"ו צדיקים, לא ימלט שלא יזכה לכל הפחות פעם אחת במשך ימי חייו שיבוא אליו אליהו הנביא או אחד מל"ו צדיקים.

קידושא רבה סוכות תשע"ט

אנו אומרים בתפילה 'ותן חלקנו בתורתך'. יש לפרש על פי הידוע כי זקה"ק הרבי ר' ארון לייב הגדול זיע"א לא חפץ ללמוד עם אליהו הנביא כיון שהיה חפץ ללמוד ולהשיג המדרגות בכוחות עצמו. וזה הפירוש 'ותן חלקנו בתורתך' שאין אנו רוצים כי אם את החלק שלנו. ליל שבועות תשע"ט

כ"ק אאמו"ר ציס"ע זצוקלה"ה זיע"א אמר בקדשו שקבלה ביינו מאבותינו הקדושים שאמר זקני הבעל שם הקדוש זיע"א שיבוא לחופות צאצאיו עד עשרה דורות, [והוסיף על זה כ"ק אאמו"ר שכל שכן שמגיע לבריתות], ובצאצאיו הללו עד עשרה דורות יבוא אליהו הנביא בכל מוצאי שבת קודש להבדלה, 'ווער ס'וועט זוכה זיין וועט אים נישט זעהן, ווער ס'וועט נישט זוכה זיין וועט אים נישט זעהן, אבער זיין וועט ער', [מי שיזכה יראה, מי שלא יזכה לא יראה, אבל הוא יהיה]. וכיון שהיום היה אצלנו ברית ב"ה, הרי שהיום הזה יש לנו הזכייה שיבוא אלינו ב' פעמים ביום אחד...

מיטאג טיש ויצא תש"פ

כ"ק אאמו"ר ציס"ע זצוקלה"ה זיע"א פירש הפסוק במגילה (א, ה) 'לעשות כרצון איש ואיש', 'איש' רומז להשי"ת כמו שנאמר (שמות טו, ג) 'ה' איש מלחמה', ו'איש' רומז גם כן ליהודי כמו שנאמר (דברים כט, ט) 'איש ישראל'. ובזה פירש 'לעשות כרצון איש ואיש' שכל איש יהודי צריך לרצות לעשות את רצון השי"ת, והשי"ת כביכול צריך לרצות לעשות את רצון ישראל באופן שיתמלאו כל הבקשות והברכות. עכתה"ק.

היום לפנות ערב, בהיותי במקוה, עלה בדעתי לפרש כי 'איש' רומז לאליהו הנביא, כי בזמר 'אליהו הנביא' נקרא שמו 'איש', 'איש' אשר קנא לשם האל'. והנה בזמר הזה ישנם תשעה פרקים המתחילים בשם 'איש', [וכל אחד מהם נזכר בו ג' פעמים 'איש']. ועלה בדעתי שהשי"ת הוא 'איש' העשירי המשלים להם. וזה נראה לי להוסיף על דברי כ"ק אאמו"ר 'לעשות כרצון איש ואיש', 'איש' רומז לאליהו הנביא, שאנו מבקשים על

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' יעקב בן הרה"ח ר' אברהם ז"ל
נדבת נכדו
הר"ר זרח שמואל דוד אייזנבאך הי"ד

אֲסַפְרָה אֶל חַק ה' אֲמַר אֱלִי בְּנֵי אֶתָּה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ
שְׂאֵל מִמֶּנִּי וְאֶתְנָה גּוֹיִם נַחֲלֶתָ וְאֶחְזַתָּ אֶפְסֵי אֶרֶץ
לְזָכוֹת ג.ב.א.ג. - ד.ה.ב.י.

להנצחת הגליון או מדורים ולכל עניני הגליון: 054-8496038

יו"ל ע"י מכון להוצאת דברי רבוה"ק 'משיב נפש' ♦ קרית פרמישלאן - בני ברק

